

PÉNTEK IMRE

A lét balladája

Megszülettél? Vagy meghaltál? Vagy mégse?
Teérted ver a rombolások szívverése.
S hallgatás az mind, mind félreértés.
Ha megérted, ha nem, ne nézz szét!

Veszít a test. Csomósodik az irgalom,
apró hegek az áttörhetetlen falon.
Ki tudja, ajánlatod mit ér, mi az ára?
Rád tör a csönd, a hallgatás agóniája.

A látvány: ketrecek, apró halmok,
elakad és pálcát tör a dalnok.
Magához enged, simogat szerényen.
Ne válaszolj, ha rád pirít a szégyen.

Torokszorító a megaláztatás.
A lassan emelkedő hő, a lomha láz.
És bekerít a fölsejlő pillanat,
hogy hiába élsz, ha elakad szavad.

Pedig elég egy sikoltás, egy rebbenés,
de lehet, hogy elmúlni ez is kevés.
És lehanyatlik az egyetlen nádszál,
aminek a magasába vágytál.

Fénylő tetők

A zsákhuzat ismét elszakadt,
dunyhája a mélységes kék ég,
hallja, hogy trappolnak a lovak,
elérve az opál messzeségét.

Valaki űzi őket, nyergében ülve,
pattint zsinóros ostorával,
a vad cipók immár kihűlve,
tarisznyája nyakában rá vall.

A fenyőág rezeg, madár repült el,
borong a fénylő tetők csonkja,
a moha mélységes mélyen zöldell,
kialszik az alkonyvégi pompa.

Visszaszökni

Megrémült a fázós fecskepár,
a fészek rezdült, szinte elrepedt,
elnyelte őket a romlékony határ,
mely kék kendőivel integet.

Ki tudja, lesz-e visszatérés,
a csonkon éled-e új remény,
a vízesés önti hullámai fényét,
csepp táncol a magasban könnyedén.

Innen kéne a tájba visszaszökni,
megáldani a szent halmokat,
de elég tér, mely hullámaint önti,
míg eltakar a nyájas alkonyat.